

Voorlichting

Vooral voorlichters van overheidsinstellingen kunnen wat dat betreft mijn bloeddruk naar een gevaarlijk hoog niveau oppompen

Als u zich altijd ergert aan uw buurman, die kankert over die andere buurman die zijn auto dubbel parkeert of over de buurhond die net voor zijn voordeur een aanzienlijke bijdrage levert aan het mestoverschot, lees dan vooral niet verder. Dit stukje zal boordevol gekanker staan. Van mijn kant, wel te verstaan. Nu is deze pagina al niet helemaal vrij van gekanker, maar meestal maak ik me druk over zaken die de sector betreffen. Nu gaat het even over mijn eigen vak. Ik weet, wij schrijven als vakblad niet over de oorlog in het Midden-Oosten, honger in Afrika of liquidaties in Amsterdam en het begrip nieuws is bij een vakblad als het onze gelukkig iets minder zwaar beladen dan in de dagblad- of wereldjournalistiek.

Doel daarvan is feitelijke onjuistheden uit een verhaal te filteren, maar de grens tussen onjuistheid en een verhaal kuisen van alles wat niet lekker valt of ligt, is flinterdun

De mensen die wij interviewen, of nog erger, hun voorlichters, denken daar vaak anders over. Een of twee keer per maand krijgen wij dan ook een telefoontje dat heel voorzichtig begint: 'Natuurlijk zijn ook wij voor persvrijheid, maar...' en dan komt er een lang betoog waarin wordt uitgelegd waarom wij het in dit specifieke geval toch helemaal fout zien. Dat komt doordat wij als vakbladjournalisten de ongeschreven regel huldigen dat wij in bijna alle gevallen een tekst vooraf laten lezen door de geïnterviewde of besproken partij. Doel daarvan is feitelijke onjuistheden uit een verhaal te filteren, maar de grens tussen onjuistheid en een verhaal kuisen van alles wat niet lekker valt of ligt, is natuurlijk dun. In veel gevallen

zelfs flinterdun. En dan begint vaak een discussie, waarbij de geïnterviewde niet de feitelijke onjuistheden, maar juist de strekking van een verhaal probeert te veranderen. Vooral voorlichters van overheidsinstellingen kunnen wat dat betreft mijn bloeddruk naar een gevaarlijk hoog niveau oppompen. Overigens ga ik altijd met graagte de discussie aan en probeer ik uit te leggen dat wij als vakblad een eigen verantwoordelijkheid hebben. Onze lezers waarderen ons juist omdat wij een andere, misschien soms tegendraadse mening verkondigen. Als wij die rol niet oppakken, kunt u als lezer net zo goed een folder lezen, of nog erger: de websites van dat bedrijf waar je al na een alinea gestruikeld bent over de unieke duurzame kwaliteiten van dit revolutionaire product. Mijn dochters zouden zeggen: 'Hebt u een teiltje?', maar deze voorlichters, die klaarblijkelijk echt op school hebben gezeten, denken dat u door dit soort blaba massaal uw portemonnee trekt en een bestelling plaatst. Ik mag ook niet te negatief zijn. In veel gevallen leidt deze discussie ook tot een beter artikel. Geïnterviewden kunnen dan soms net iets beter uitleggen wat ze bedoelen en vaak levert een en ander ook nog eens wat extra informatie op.

Het nare van de discussie is natuurlijk dat er uiteindelijk maar een de baas is en dat is de journalist. Iedereen mag alles zeggen en alles vinden, maar uiteindelijk bepaalt de journalist wat in het blad komt.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofredacteur

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-4939